

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 63/16
Luxemburg, 14 iunie 2016

Hotărârea în cauza C-308/14
Comisia/Regatul Unit

Regatul Unit poate impune ca beneficiarii alocațiilor familiale și ai creditului fiscal pentru copilul aflat în întreținere să dispună de dreptul de ședere în acest stat

Deși această condiție este considerată o discriminare indirectă, ea este justificată de necesitatea de a proteja finanțele statului membru gazdă

Regulamentul privind coordonarea sistemelor de securitate socială¹ stabilește o serie de principii comune pe care trebuie să le respecte legislațiile statelor membre în materie, astfel încât persoanele care își exercită libertatea de circulație și de ședere în cadrul Uniunii să nu fie dezavantajate de diversele sisteme naționale. Unul dintre aceste principii comune pe care statele membre trebuie să îl respecte este principiul egalității. În domeniul specific al securității sociale, principiul egalității se traduce prin interdicția oricărei discriminări pe motiv de cetățenie sau naționalitate.

Comisia a primit numeroase plângeri de la cetățeni ai Uniunii nebritanici care au reședința în Regatul Unit. Acești cetățeni au denunțat faptul că autoritățile britanice competente au refuzat să le acorde beneficiul anumitor prestații sociale, întrucât nu aveau drept de ședere în această țară. Considerând că legislația britanică nu este conformă cu dispozițiile regulamentului, Comisia a formulat o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva Regatului Unit. Comisia a arătat astfel că legislația britanică impune să se verifice dacă solicitanții anumitor prestații sociale – printre care figurează prestații familiale, precum alocațiile familiale și creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere², în discuție în prezenta cauză – au dreptul de ședere legală pe teritoriul britanic. Potrivit Comisiei, această condiție ar fi discriminatorie și contrară spiritului regulamentului, în măsura în care acesta din urmă ar lua în considerare numai reședința obișnuită a solicitantului.

Față de aceste argumente, Regatul Unit, care invocă Hotărârea Brey³, susține că statul gazdă poate impune în mod legitim ca prestațiile sociale să nu fie acordate decât cetățenilor Uniunii care îndeplinesc condițiile pentru a dispune de dreptul de ședere pe teritoriul său, aceste condiții fiind, în esență, prevăzute de o directivă a Uniunii⁴. Pe de altă parte, deși recunoaște că condițiile care dau naștere dreptului la prestațiile sociale în cauză sunt îndeplinite cu mai mare ușurință de propriii resortisanți (aceștia beneficiind, prin definiție, de dreptul de ședere), în orice caz, condiția privind dreptul de ședere este o măsură proporțională care urmărește să garanteze că prestațiile sunt acordate unor persoane suficient de integrate în Regatul Unit.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, **Curtea respinge acțiunea Comisiei.**

¹ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82).

² Alocațiile familiale („child benefit”) și creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere („child tax credit”) sunt prestații în numerar finanțate prin impozite, iar nu prin cotizațiile beneficiarilor. Ele au ca obiectiv să contribuie la acoperirea sarcinilor de familie. Pentru a putea beneficia de aceste prestații, potrivit legislației britanice, solicitantul trebuie să se afle în Regatul Unit. Această condiție nu este îndeplinită decât dacă solicitantul (a) se afla fizic în Regatul Unit, (b) are reședința obișnuită în Regatul Unit și (c) dispune de dreptul de ședere în această țară.

³ Hotărârea Curții din 19 septembrie 2013, Brey (C-140/12).

⁴ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56),

Curtea constată, mai întâi, că prestațiile în cauză sunt prestații de securitate socială și intră astfel în domeniul de aplicare al regulamentului.

În continuare, Curtea respinge argumentul principal al Comisiei potrivit căruia legislația britanică impune o condiție suplimentară, pe lângă cea a reședinței obișnuite, conținută în regulament.

În această privință, Curtea amintește că reședința obișnuită în sensul regulamentului nu este o condiție necesară pentru a putea beneficia de prestații, ci o „normă de conflict” care are drept scop să evite aplicarea simultană a mai multor legislații naționale și să împiedice ca persoanele care și-au exercitat dreptul la liberă circulație să fie private de protecție. Potrivit Curții, regulamentul nu organizează un regim comun de securitate socială, ci permite menținerea unor regimuri naționale distincte. El nu stabilește, astfel, condițiile de fond ale existenței dreptului la prestații, întrucât, în principiu, legislația fiecărui stat membru este cea care trebuie să stabilească aceste condiții. În acest cadru, Curtea arată că **nimic nu se opune ca acordarea de prestații sociale unor cetățeni ai Uniunii inactivi din punct de vedere economic să fie subordonată cerinței ca aceștia să îndeplinească condițiile pentru a dispune de dreptul de ședere legală în statul membru gazdă.**

În ceea ce privește argumentul subsidiar invocat de Comisie potrivit căruia verificarea dreptului de ședere constituie o discriminare, Curtea statuează că **condiția privind dreptul de ședere în Regatul Unit creează o inegalitate**, o astfel de condiție fiind mai simplu de îndeplinit de resortisanții naționali, decât de resortisanții altor state membre.

Totuși, Curtea consideră că **această diferență de tratament poate fi justificată printr-un obiectiv legitim**, precum **necesitatea de a proteja finanțele statului membru gazdă**, cu condiția să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

În această privință, Curtea constată că autoritățile naționale efectuează verificarea legalității șederii în conformitate cu condițiile enunțate în Directiva privind libera circulație a cetățenilor. Astfel, acest control nu este efectuat în mod sistematic de autoritățile britanice pentru fiecare cerere, ci numai în cazul în care există vreo bănuială. Rezultă de aici că **respectiva condiție nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului legitim urmărit de Regatul Unit, și anume necesitatea de a-și proteja finanțele.**

MENȚIUNE: O acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, care este îndreptată împotriva unui stat membru care nu își respectă obligațiile care decurg din dreptul Uniunii, poate fi formulată de către Comisie sau de către un alt stat membru. În cazul în care Curtea de Justiție constată neîndeplinirea obligațiilor, statul membru în cauză trebuie să se conformeze de îndată hotărârii pronunțate.

În cazul în care consideră că statul membru nu s-a conformat hotărârii, Comisia poate introduce o nouă acțiune prin care să solicite aplicarea unor sancțiuni pecuniare. Cu toate acestea, în situația în care nu au fost comunicate Comisiei măsurile de transpunere a unei directive, Curtea poate aplica sancțiuni, la propunerea Comisiei, de la stadiul primei hotărâri.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106